

Samhørighet med Gud

Neale Donald Walsch har snakket med Gud om kinkige temaer før. Hans samtaler med Gud har både frydet og provosert mange. I Samhørighet med Gud lar han Gud oppklare mangt et forhold omkring menneskelig liv, lykke og lidelse. Vi glemmer så altfor lett den mest grunnleggende sannhet av alt i hele universet: Vi er alle ett.

Levde og handlet vi bare ut ifra dette, ville vi ikke trenge illusjonene.

Men illusjonene er der, vi har behov for dem (bortsett fra at det ikke finnes behov!), og de kan brukes til noe nyttig! Når vi først lever i illusjonenes verden, har de nemlig noe å vise hver og en av oss. Og bruker vi dem som veivisere, vil vi ikke bare få det bedre; vi vil også lettere kunne orientere oss på den reisen som fører til en mesters innsikt – noe som er forunt oss alle, ikke bare noen få utvalgte.

”Ingenting av det dere ser er virkelig,” sier Gud i denne boken. Og bare når en illusjon blir erkjent som en illusjon og oppfattet som en illusjon, kan den føre til en opplevelse av en ultimat virkelighet. Da tjener den skaperens hensikt.

Alle som elsket samtalene med Gud, vil forgude(!) denne boken. Den pirrer og pirker og sliter og drar. Skjell faller fra øyne, dotter ut av ører, du mister pusten, og det går på munn og mæle løs! Les den, les den, les den! Og la være å tro ett eneste ord som står i den! Gjør heller som Walsch oppfordrer til i forordet: ”Vit det. Vit det, rett og slett. Vit om noe av dette er sannhet. Hvis det er det, så vil du merke det – for da er du gjenforent med din innerste visdom. Hvis det ikke er det, vil du vite det da også – også da fordi du er gjenforent med din innerste visdom.”

Neale Donald Walsch har ført i pennen en rekke bøker basert på hans egne dialoger med Gud, blant annet *Himmelske samtaler, bok 1, 2, 3, Vennskap med Gud, Samhørighet med Gud, De Nye Åpenbaringene, Morgendagens Gud m.m.* Han har blant annet opprettet Humanity`s Team som er et verdensomspennende team med mennesker med en felles visjon om å skape en bedre verden. Vi innser at menneskeheten er i alvorlig krise. Det ser vi nye eksempler på hver eneste dag. Det er en krise som ikke kan løses med verken politiske, økonomiske, juridiske, militære eller religiøse virkemidler. Krisen som verden står overfor i dag, er forankret i vår oppfatning om hva livet er. Det er en åndelig krise. Derfor kan den bare løses ved å endre vår oppfatning om livet selv.

Norsk: www.humanitysteam.no / Hovedadresse: www.cwg.org

Forord

Velkommen til denne boken.

Jeg vil gjerne at du skal tenke over noe helt spesielt.

Jeg vil at du skal overveie muligheten for at denne boken ble skapt for deg, og bare for deg. Hvis du kan akseptere denne oppstillingen, tror jeg du langt på vei er i ferd med å få en av de sterkeste opplevelsene du noen gang har hatt.

Og så vil jeg gjerne at du skal tenke over noe enda mer spesielt.

Jeg vil at du skal overveie muligheten for at denne boken ble skapt for deg av deg.

Hvis du kan forestille deg en verden der intet skjer med deg, men der alt skjer gjennom deg, vil du ha mottatt det budskapet du hadde til hensikt å sende til deg selv her innenfor rammen av syv setninger.

Du kan knapt forlange at en bok skal sørge for en raskere levering enn det.

Velkommen til dette øyeblikket.

Du er "kommet vel" hit, for dette øyeblikket var noe du selv planla for at du skal få den velsignete opplevelsen du nå er i ferd med å få.

Du har søkt svarene på livets mest betydningsfulle spørsmål, og du har gjort det om og om igjen, ærlig og oppriktig, ellers ville du ikke ha befunnet deg her.

Denne søken har foregått inni deg, enten du har gjort den til en vesentlig del av ditt ytre liv eller ikke, og det er den som har fått deg til å ta for deg denne boken.

I og med din forståelse av dette har du avslørt et av livets største mysterier: hvorfor ting skjer

slik de gjør.

Alt dette innenfor rammen av fjorten setninger.

Velkommen til dette møte med Skaperen.

Det er et møte du ikke kunne ha unngått. Alle mennesker møter Skaperen. Det er ikke et spørsmål om hvorvidt du gjør det, men når du gjør det.

Seriøse mennesker som søker sannheten, vil oppleve dette møtet snarere før enn senere.

Ærlighet er som en magnet. Den tiltrekker seg livet. Og livet er bare et annet ord for Gud.

Det mennesket som søker med ærlighet, mottar med ærlighet.

Livet vil ikke lyve for seg selv.

Det er slik det er gått til at du er kommet hit, med disse ordene foran deg. Du har plassert deg selv her, og det har ikke skjedd tilfeldig. Hvis du tenker nøye gjennom hvordan du kom hit, vil du skjønne det.

Tror du på den guddommelige beåndingsprosessen? Det gjør jeg.

Jeg tror på den for deg, og jeg tror på den for meg selv.

Noen mennesker liker det dårlig når andre sier at de er beåndet eller inspirert av Gud. Slik jeg ser det, er det flere grunner til det.

For det første tror de færreste at de noen gang er blitt beåndet av Gud, i det minste ikke på den mest umiddelbare måten - det vil si gjennom direkte kommunikasjon - og derfor vil enhver som påstår noe slikt, øyeblikkelig ble betraktet med mistenksomhet.

For det andre virker det litt arrogant å påstå at man er inspirert av Gud, det innebærer at denne inspirasjonen er uimotsigelig og fullkommen, fordi den har sin opprinnelse i Gud.

For det tredje har mange av dem som har påstått seg å være inspirert av Gud, ikke vært de letteste menneskene å forholde seg til - tenk på Mozart, Rembrandt, Michelangelo, eller en rekke innehavere av pavestolen, for ikke å snakke om utallige andre som har gjort temmelig sprø ting i Guds navn.

Til slutt har vi gjort dem vi virkelig tror har vært inspirert av Gud, til slike hellige menn og kvinner at vi ikke riktig vet hvordan vi skal betrakte dem, eller hvordan vi skal forholde oss til dem på en normal måte. For å si det enkelt: Uansett hvor fantastiske de er, så kan de få oss til å føle oss utilpass.

Så vi er temmelig forbeholdne når det gjelder påstanden om at Gud er min kilde. Og det skal vi kanskje også være. Vi vil ikke svelge alt rått som andre forteller oss, bare fordi de påstår at de bringer et budskap fra det aller høyeste.

Men hvordan skal vi vite om noe er guddommelig inspirasjon eller ikke? Hvordan skal vi kunne vite hvem det er som overbringer oss den evige sannhet?

Ja, det er det store spørsmålet. Men her ligger den store hemmeligheten. Vi trenger ikke å vite det. Det eneste vi trenger å kjenne, er vår sannhet, ikke andres. Når vi forstår dette, forstår vi alt. Vi forstår at det som de andre sier, nødvendigvis ikke trenger å være den eneste sannheten; den kan bare ha ført oss frem til vår egen sannhet. Og det vil den gjøre. Det kan til syvende og sist ikke unngå å gjøre det. Alle ting fører oss til vår innerste sannhet. Det er deres hensikt.

Ja, det er selve livets hensikt.

Livet er sannheten, som åpenbarer seg selv for seg selv.

Gud er livet, som åpenbarer seg selv for seg selv.

Om du aldri så mye ønsker det, kan du ikke stanse denne prosessen. Men du kan derimot få fart på den.

Det er det du gjør her.

Det er derfor du har funnet frem til denne boken.

Denne boken gjør intet krav på å være sannheten. Den er ment å skulle løse deg frem til din

egen innerste visdom. Hvis du er uenig, vil det være fordi du ikke får øye på din egen visdom. Uansett vil du ha blitt ført tilbake til din egen visdom.

Så takk deg selv for denne boken, for den har allerede brakt deg tilbake til klarhet på ett viktig punkt: Den høyeste myndighet befinner seg inni deg selv.

Slik er det fordi hver enkelt av oss har en direkte kommunikasjonsmulighet til den guddommelige.

Hver enkelt av oss har evnen til å tilegne seg evig visdom. Jeg tror fullt og fast at Gud inspirerer oss alle, hele tiden. Og samtidig som vi alle har erfart dette, har enkelte av oss valgt å kalle det noe annet:

Sammentreff

Tilfeldigheter

Flaks

Slump

En helt spesiell erfaring

Et naturens lune

Kanskje til og med guddommelig innblanding

Det virker som om vi er villige til å godta at Gud blander seg inn i våre liv, men at vi ikke er i stand til å akseptere tanken på at Gud faktisk inspirerer oss direkte til å tenke, skrive, si eller gjøre en spesiell ting. Det går liksom litt for langt.

Jeg kommer til å gå for langt.

Jeg kommer til å si at jeg tror at Gud har inspirert meg til å skrive denne boken, og deg til å plukke den frem. La oss sette denne tanken opp mot noen av de grunnene du har til å tvile på dette.

For det første står det helt klart for meg, slik jeg nettopp har nevnt, at vi alle blir inspirert av Gud hele tiden. Jeg mener ikke at du og jeg er enestående, eller at Gud utstyrte oss med en bemerkelseverdig kraft, eller ga oss en spesiell dispensasjon slik at vi skulle kunne forene oss med det guddommelige. Jeg tror at vi alle befinner oss i en slik kontinuerlig forenings tilstand, og at vi kan oppleve dette bevisst når vi måtte ønske det. Slik jeg forstår det, er det nettopp dette mange av verdens religioner bringer løfte om.

For det andre tror jeg ikke at det man måtte si, gjøre eller skrive fordi man opplever et øyeblikk av åpen kontakt med det guddommelige, er ufeilbarlig. Med all respekt for enhver religion eller bevegelse som påstår at dens grunnlegger eller nåværende overhode er ufeilbarlig, tror jeg det er mulig for mennesker med guddommelig inspirasjon å gjøre feil. Og jeg mener faktisk at de gjør feil hele tiden. Derfor tror jeg ikke at hvert eneste ord i Bibelen eller Bhagavadgita eller Koranen er bokstavelig talt sant, at hver eneste uttalelse fra paven ex chatedra er korrekt, eller at alt det Mor Teresa har gjort på ethvert tidspunkt, har vært rett. Jeg tror at Mor Teresa hadde en guddommelig inspirasjon, men å være guddommelig inspirert og å være ufeilbarlig er to vidt forskjellige ting.

For det tredje kan jeg anføre at jeg selv kan være svært vanskelig å forholde seg til (ingen vet det bedre enn de som har levd sammen med meg), men jeg tror ikke min egen ufullkommenhet forhindrer meg i å motta Guds hjelp og rettleiding. For å gå rett på sak: Jeg tror faktisk det motsatte.

Til slutt tror jeg ikke at jeg står i fare for å bli "hellig" i den grad at jeg gjør noen utilpass. Det kan faktisk hende at det motsatte er tilfellet. Hvis folk føler seg ubekvemme sammen med meg, er det muligens fordi jeg ikke er hellig nok. Det kan være litt av en utfordring å lytte til meg. Jeg kan skrive svært inspirerte ting, jeg kan si inspirerende ting, men noen ganger griper jeg meg selv i å gjøre ting som ikke er særlig inspirerende.

Jeg befinner meg på en vei, og jeg har på ingen måte nådd mitt reisemål. Jeg er ikke engang i

nærheten av det, som det vil vise seg. Det som utgjør forskjellen på meg i dag og i går, er at jeg nå i det minste har funnet veien. Men for meg er det et langt skritt fremover. Jeg har tilbrakt mesteparten av mitt liv med ikke å vite hvor jeg skulle, for så å lure på hvorfor jeg ikke kom dit.

Nå vet jeg hvor jeg er på vei. Jeg er på vei hjem, tilbake til den fulle bevisstheten om og opplevelsen av min forening med Gud. Og intet kan stanse meg. Det har Gud lovet. Og endelig tror jeg på dette løftet.

Gud har også vist meg veien. Det vil si ikke veien, men en vei. For Guds største sannhet er at det ikke bare er en vei, men mange veier som fører hjem. Det finnes tusen veier til Gud, og du kan bruke alle sammen for å komme dit.

Alle veier fører faktisk til Gud. Det er fordi det ikke er noe annet sted å dra.

Denne boken handler om det. Den handler om hvordan man skal komme seg hjem. Den drøfter enheten med det guddommelige, eller det jeg kaller foreningen med Gud. Den beskriver en vei som går mot den opplevelse, en vei gjennom våre illusjoner, frem til den best tenkelige virkeligheten.

Denne boken taler med en stemme. Jeg mener det er Guds stemme, Guds inspirasjon, Guds tilstedeværelse som strømmer gjennom meg, og gjennom deg. Hvis jeg ikke trodde at Guds stemme, Guds inspirasjon og Guds tilstedeværelse kunne gjennomstrømme oss alle, ville jeg ha oppgitt min tro på at Gud kunne gi inspirasjon til alle verdens religioner.

Det er jeg ikke villig til å gjøre. Jeg tror at når det kommer til dette punktet, så har alle religioner rett: Gud kommer inn i våre liv på en virkelig og nærværende måte, og vi trenger ikke å være helgener eller vismenn for at det skal kunne skje.

Det er ikke nødvendig at du står sammen med meg i troen på dette, og du behøver ikke å tro på et eneste ord i denne boken. Egentlig ville jeg være mest fornøyd om du ikke gjorde det. Ikke tro på noe av det du finner her.

Vit det.

Vit det, rett og slett.

Vit om noe av dette er sannheten. Hvis det er det, så vil du merke det - for da er du gjenforent med din innerste visdom. Hvis det ikke er det, vil du vite det da også - også da fordi du er gjenforent med din innerste visdom. Uansett vil det ha gagnet deg enormt, for i det øyeblikket av gjenforening vil du ha oppnådd din egen forening med Gud.

Og det var det som var din hensikt da du kom hit. Til disse boksidene.

Og til denne kloden.

V ær velsignet.
Neale Donald Walsch
Ashland, Oregon
Juli 2000

Forspill

Gud har snakket med dere mange ganger og på mange måter i årenes løp, men sjelden så direkte som nå.

Denne gangen snakker jeg med dere som dere, og det har bare skjedd noen ganske få ganger så lenge dere har levd.

Det er ikke mange mennesker som har hatt mot til å høre på meg slik - som seg selv. Og enda

færre har delt det de har hørt, med andre. De få som har lyttet, og delt med andre, har forandret verden.

Æsop, Konfutse, Lao-tse, Buddha, Moses og Jesus var blant dem.

Og Chuang-tse, Aristoteles, Huang-po, Sahara, Mahavira og Krishnamurti.

Likeledes Paramahansa Yogananda, Ramana Maharshi, Kabir, Ralph Waldo Emerson, Thich Nhat Hanh, Dalai Lama, Elizabeth Clinton.

Nevnes kan også Sri Aurobindo, Mor Teresa, Meher Baba, Mahatma Gandhi, Kahlil Gibran, Baha' Allah, Ernest Holmes, Sai Baba.

Videre har vi Jeanne d' Arc, Frans av Assisi, Joseph Smith; og flere andre som ikke er nevnt her. Listen er lang. Likevel, i forhold til det totale antallet mennesker som har levd på denne kloden, er tallet forsvinnende lite.

Disse menneskene har vært mine budbringere - for de har alle båret sannheten frem i sine hjerter slik de har oppfattet den, og så klart de har evnet. Og selv om hver av dem har gjort det via ufullkomne medier, har de gitt dere innsikt i en usedvanlig visdom som hele menneskeheten har kunnet dra nytte av.

Det som er så fascinerende, er hvor entydig innsikten deres har vært. Den har kommet til uttrykk til helt forskjellige tider på helt forskjellige steder, men likevel synes det som om de har snakket med samme stemme. Så små har ulikhetene mellom dem vært, og så mye har de hatt til felles.

Nå er tiden inne til å komplettere denne listen med andre, nålevende mennesker - nemlig mine nyeste budbringere.

Vi vil tale med en stemme.

Eller vi vil ikke gjøre det.

Det er opp til dere å foreta det valget, slik dere alltid har gjort. For i hvert eneste øyeblikk av nået har dere tatt avgjørelser, og uttrykt dem gjennom handling.

Fra begynnelsen av er deres tanker mine, og mine tanker er deres. For i begynnelsen kan det ikke være annerledes. Det er bare en kilde til det som er, og den ene kilden er det som er.

Alle ting strømmer ut fra den kilden, for deretter å gjennomtrenge det værende overalt, og åpenbare seg som individuasjoner av det hele.

De individuelle tolkningene av det ene budskapet fremkaller enhetens mirakel i mange former.

Denne mangeformede enheten er det dere kaller livet.

Livet er fortolkninger av Gud. Det vil si at han er omsatt i mange former.

Omsettingens første plan går fra det forente ikke-fysiske over i det individuerte ikke-fysiske.

Omsettingens annet plan går fra det individuerte ikke fysiske over i det individuerte fysiske.

Omsettingens tredje plan går fra det individuerte fysiske over i det forente fysiske.

Omsettingens fjerde plan går fra det forente fysiske over i det forente ikke-fysiske.

Da er livssyklusen fullført.

Den kontinuerlige omsetningsprosessen av Gud skaper endeløse variasjoner innenfor Guds enhet. Denne variasjonen av det enhetlige er det jeg har kalt "individuasjon". Det er det individuelle uttrykket for det som ikke er atskilt, men som kan uttrykkes individuelt.

Hensikten med det individuelle uttrykket er at jeg skal kunne oppleve meg selv som det hele, gjennom mine enkelte deler. Og fordi det hele er større enn summen av de enkelte delene, kan jeg bare oppleve dette ved å kjenne summen.

Og det er det dere er. Dere er summen av Gud.

Jeg har fortalt dere dette mange ganger tidligere, og mange av dere har oppfattet dette som Guds sønn. Det er også riktig. Dere er Guds sønner og døtre. Men det spiller ingen rolle hva slags merkelapper eller hvilke navn dere bruker, for alt munner ut i det samme: Dere er summen av Gud.

Det er også alt som er omkring dere. Alt det dere ser, og ikke ser. Alt som er, alt som alltid har vært, og alt som alltid vil være, er meg. Og alt det jeg er, er jeg nå.

Jeg er det jeg er - slik jeg har fortalt dere mange ganger.

Jeg har aldri opphørt å være noe av det jeg alltid har vært.

Og det er intet av det jeg alltid vil være som jeg ikke er nå. Jeg kan ikke bli noe som jeg ikke er nå, og jeg kan heller ikke unngå å være noe jeg en gang var.

Det er slik som det var i begynnelsen som det er nå, og alltid vil være - en verden uten ende. Amen.

Jeg kommer til dere nå, på denne dagen og i denne timen, når dere innleder et nytt millennium, slik at dere skal kunne innlede et nytt årtusen på en ny måte: slik at dere endelig skal bli kjent med meg, slik at dere skal velge meg først, slik at dere for alltid skal være meg, på alle måter.

Tidspunktet er valgt med omhu. Jeg startet disse åpenbaringene tidlig i det siste tiåret av forrige årtusen, og fortsatte mine samtaler med dere i den siste delen av århundret; og i den aller siste tiden av forrige årtusen minnet jeg dere på hvordan dere kunne oppnå et vennskap med meg.

Nå i det første året i det nye årtusenet taler jeg til dere med en stemme, slik at vi kan oppleve en forening.

Hvis dere velger å gå inn i en slik forening med Gud, vil dere endelig finne fred og glede og frihet, og en ubegrenset kjærlighet.

Skulle dere velge denne sannheten, vil dere være med på å forandre verden.

Skulle dere velge denne virkeligheten, vil dere skape den, og endelig oppleve hvem dere virkelig er.

Det vil bli det vanskeligste dere noen gang har gjort, og det letteste dere noen gang kommer til å gjøre.

Det vil bli det vanskeligste dere noen gang har gjort fordi dere vil måtte benekte hvem dere tror dere er, og slutte med å fornekte meg. Det vil bli det letteste dere noen gang kommer til å gjøre, fordi det ikke er noe dere trenger å gjøre.

Alt dere trenger å gjøre, er å være, og alt dere trenger å være, er meg.

Det vil ikke engang være en viljeshandling, men en enkel erkjennelse. Det vil ikke kreve noen handling, bare en innrømmelse.

Denne innrømmelsen har jeg alltid ventet på. Når dere gir meg denne innrømmelsen, betyr det at dere slipper meg inn i deres liv. Dere innrømmer at dere og jeg er ett. Det er deres billett til himmelen. På den står det: Adgangstegn til enhet.

Når jeg får adgang til deres hjerte, får dere adgang til himmelen. Og deres himmel kan være på jorden. Alt kan i sannhet være "på jorden som i himmelen" når atskillelsens tid er forbi og tiden for enhet er inne.

Enhet med meg, enhet med alle andre, og med alt som lever.

Det er dette jeg nok en gang er kommet for å fortelle dere, ved hjelp av samtidige budbringere. Dere vil gjenkjenne dem som mine budbringere fordi alle vil bringe det samme budskapet.

Vi er alle ett.

Det er det eneste budskapet som teller. Det er det eneste budskapet som finnes. Alt annet i livet er en refleks av dette budskapet. Alt annet formidler det.

Det faktum at dere hittil ikke har mottatt det (dere har ofte hørt det, men ikke mottatt det), er det som har forårsaket hver eneste lidelse, all fortvilelse, hver eneste konflikt, hver eneste hjertesorg i menneskenes liv. Det har forårsaket hvert eneste mord, hver eneste krig, hver eneste voldtekt, hvert eneste ran, hvert eneste overfall og overgrep, så vel på det mentale som på det verbale og fysiske planet. Det har forårsaket hvert eneste sykdomstilfelle, og hvert

eneste møte med det dere kaller "døden".

Forestillingen om at vi ikke er ett, er en illusjon.

De fleste mennesker tror på Gud: De tror bare ikke på en Gud som tror på dem.

Gud tror på dem. Og Gud elsker dem mer enn de fleste av dem tror.

Forestillingen om at Gud ble taus og sluttet å snakke med menneskene for lenge siden, er feil.

Forestillingen om at Gud ble sint på menneskene og sparket dem ut av Paradiset er feil.

Forestillingen om at Gud har oppkastet seg til dommer og jury, og at han skal avgjøre hvem som skal komme til himmelen og til helvete, er feil.

Gud elsker hvert eneste menneske som noen gang har levd, som lever nå, og som noen gang kommer til å leve.

Guds ønske er at alle sjeler skal vende tilbake til Gud, og Gud kan ikke mislykkes i å få dette ønsket oppfylt.

Gud er ikke atskilt fra noe, og intet er atskilt fra Gud.

Det er intet Gud trenger, for Gud er alt som er.

Dette er de gode nyhetene. Alt annet er en illusjon. Menneskene har i lang tid levd i illusjoner.

Ikke fordi menneskene er dumme, men fordi de er meget intelligente. Menneskene har intuitivt forstått at illusjoner har en hensikt, og en svært viktig hensikt. Dette er noe de fleste rett og slett har glemt.

Og de har glemt at denne glemselen i seg selv er en del av det de har glemt - og derfor en del av illusjonen.

Nå er tiden kommet da menneskene igjen skal huske.

Dere skal lede fortroppen i denne prosessen. Det ligger ikke noe overraskende i dette, ut fra det som har skjedd i livene deres.

Dere har kommet over denne boken for å huske menneskehetens illusjoner, slik at dere aldri mer vil bli fanget opp av dem. Dere vil derimot igjen oppnå å bli forent med Gud gjennom bevisstheten om den best tenkelige virkeligheten.

Det er helt fullkomment at dere har gjort dette. Og det er helt opplagt ingen tilfeldighet.

Dere har kommet hit slik at dere på et rent eksperimentelt grunnlag kan få muligheten til å oppleve at Gud bor inni dere, og at dere når dere ønsker det, kan oppnå et møte med Skaperen.

Dere kan finne og oppleve Skaperen inni dere selv og overalt omkring dere. Men dere må gjennomskue menneskenes illusjoner. Og dere må overse dem.

Her er de ti illusjonene. Gjør dere fortrolige med dem slik at dere gjenkjenner dem når dere står overfor dem.

1. Det finnes behov
2. Det finnes mislykthet
3. Det finnes atskilthet
4. Det finnes utilstrekkelighet
5. Det finnes krav
6. Det finnes fordømmelse
7. Det finnes straff
8. Det finnes betingelser
9. Det finnes overlegenhet
10. Det finnes uvitenhet

De første fem utgjør de fysiske illusjonene, som har med livet i det fysiske legemet å gjøre. De øvrige fem er de metafysiske illusjonene, som har med den ikke-fysiske virkeligheten å gjøre.

I denne kommunikasjonen vil hver enkelt av disse illusjonene bli beskrevet i detalj. Dere vil

få se hvordan de er blitt skapt, og hvordan de har påvirket menneskenes liv. Og før kommunikasjonen er fullført, vil dere også se hvordan dere kan oppheve virkningene av de illusjonene dere ønsker å kvitte dere med.

Første skritt i en virkelig åpen kommunikasjonsprosess går ut på at man må være villig til å sette til side tvilen i forhold til det dere kommer til å høre. Det vil dere bli oppfordret til å gjøre her. Dere må for en tid gi avkall på alle de forestillingene dere måtte ha om Gud og livet. Dere kan når dere vil vende tilbake til tidligere forestillinger dere måtte ha hatt. Det er ikke et spørsmål om å kvitte seg med dem for alltid, men å legge dem til side for en stakkert stund for å åpne for den muligheten at det kan være noe dere ikke vet, som når dere får vite det, kan komme til å forandre alt.

La oss for eksempel se litt nærmere på den reaksjonen dere har på tanken om at Gud kommuniserer med dere her og nå.

Tidligere har dere brukt alle mulige unnskyldninger for ikke å akseptere at dere kan ha en virkelig kommunikasjon med Gud. Jeg kommer til å be dere om å legge disse tankene til side og forutsette at dere mottar denne kommunikasjonen direkte fra meg.

For å gjøre det lettere for dere kommer jeg til å snakke om meg selv i tredje person gjennom mesteparten av denne kommunikasjonen. Jeg erkjenner at det kan virke en smule skremmende hvis jeg skulle omtale meg selv i første person entall.

Riktig nok kommer jeg til å gjøre det fra tid til annen (bare for å minne dere på hvem det er som gir dere denne informasjonen), men for det meste vil jeg rett og slett omtale meg selv som Gud.

Til å begynne med vil det kanskje virke helt usannsynlig at dere skulle motta en direkte kommunikasjon fra Guddommen, men dere må huske på at dere nå endelig har kommet frem til denne kommunikasjonen for å erindre hvem dere virkelig er, og bringe frem i hukommelsen de illusjonene dere selv har skapt. Ganske snart vil dere få en dyp forståelse av at dere faktisk har bidratt til det faktum at dere nå har denne boken foran dere. Og jeg kan med en gang fortelle at dere i mesteparten av deres liv har levd i en illusjon.

Menneskenes ti illusjoner er meget sterke og dyptgående, og dere skapte dem i løpet av den første tid på jorden. Og dere skaper hundrevis av mindre illusjoner hver eneste dag. Fordi dere tror på dem, har dere skapt en kulturell historie som gir dere et påskudd til å leve i disse illusjonene, og på den måten gjøre dem virkelige.

Virkelig virkelige er de selvfølgelig ikke. Men likevel har dere skapt en Alice i Eventyrland-verden der de synes svært så virkelige. Og i likhet med den gale hattenmakeren vil dere benekte at det som er usant, er usant, og at det som er virkelig, er virkelig.

Det har dere faktisk holdt på med svært lenge.

En kulturell historie er en historie som er blitt overlevert fra generasjon til generasjon, gjennom århundrer og årtusener. Det er den historien dere forteller dere selv om dere selv. Fordi den kulturelle historien er basert på illusjoner, frem bringer den myter snarere enn en forståelse av virkeligheten.

Menneskenes kulturelle historie går ut på at:

1. Gud har en dagsorden. (Det finnes behov)
2. Det hersker tvil om livets utgang. (Det finnes mislykthet)
3. Dere er atskilt fra Gud. (Det finnes atskilthet)
4. Det er ikke nok. (Det finnes utilstrekkelighet)
5. Det er noe dere må gjøre. (Det finnes krav)
6. Hvis dere ikke gjør det, blir dere dømt. (Det finnes fordømmelse)
7. Dommen er evig straff. (Det finnes straff)
8. Derfor er kjærligheten betinget. (Det finnes betingelser)

9. Ved å kjenne og imøtekomme betingelsene blir dere overlegne. (Det finnes overlegenhet)
10. Dere vet ikke at dette er illusjoner. (Det finnes uvitenhet)

Denne kulturelle historien er så innarbeidet at dere nå lever helt og fullt i den. "Det er bare slik det er," sier dere til hverandre. Det har dere sagt i mange århundrer, årtusen etter årtusen. Så lenge faktisk at det har grodd opp myter omkring disse illusjonene og historiene. Noen av de mest fremtredende mytene er kokt ned til forestillinger, slik som&ldots;

- Skje din vilje.
- Bare den sterkeste overlever.
- Vinneren tar alt.
- Arvesynden er medfødt.
- Synd skal lønnes med døden.
- Hevnen er min, sa Herren.
- Det du ikke vet, har du ikke vondt av.
- Bare Gud vet.

&ldots; og mange andre, som er like destruktive og unyttige.

Med basis i disse illusjonene, historiene og mytene - ingen av dem har noe med den best tenkelige virkeligheten å gjøre - har mange mennesker en tendens til å forestille seg livet slik:

"Vi blir født inn i en fiendtlig verden, styrt av en Gud som har satt opp regler for ting vi skal gjøre og ting vi ikke skal gjøre; en Gud som kommer til å straffe oss med evig tortur hvis vi ikke kan skille mellom de to tingene.

Vår første livserfaring er atskillelsen fra moren vår, livets kilde. Dette skaper rammen for hele vår virkelighet, som vi opplever som en atskillelse fra kilden til alt levende.

Vi er ikke bare atskilt fra alt levende, men fra alt annet i livet. Alt som eksisterer, eksisterer atskilt fra oss. Og vi er atskilt fra alt annet som eksisterer. Vi vil ikke at det skal være slik, men slik er det. Vi ønsker at det skal være annerledes, og det skal være sikkert og visst at vi gjør alt vi kan for at det skal bli annerledes.

Vi søker igjen å oppleve enhet med alle ting, og spesielt med hverandre. Vi vet kanskje ikke riktig hvorfor, men det ser nesten ut til at vi handler etter et instinkt. Det føles som en naturlig ting å gjøre. Det eneste problemet er at det ikke virker som om det er nok til å tilfredsstille oss. Uansett hva vi ønsker oss, så ser det ikke ut til at vi kan få nok av det. Vi kan ikke få nok kjærlighet, vi kan ikke få nok tid, vi kan ikke få nok penger. Vi kan ikke få nok av det vi tror vi trenger for å bli lykkelige og tilfredse. I samme øyeblikk som vi tror vi har nok, finner vi ut at vi må ha mer.

Siden det 'ikke er nok' av det vi mener vi trenger for å bli lykkelige, må vi 'gjøre ting' for å få så mye vi kan. Det blir krevet ting av oss i bytte mot alt mulig, fra Guds kjærlighet til livets naturlige gavmildhet. Bare det 'å være levende' er ikke nok. Derfor er vi, i likhet med hele livet, ikke nok.

Fordi det ikke er tilstrekkelig å bare 'være', er konkurransen i gang. Hvis det ikke er nok der ute, må vi konkurrere om det som er der.

Vi må konkurrere om alt, inkludert Gud.

Denne konkurransen er hard. Den handler om vår egen overlevelse. I denne sammenhengen er det bare den sterkeste som overlever. Og vinneren tar alt. Hvis vi taper, vil vi få et helvete på jord. Og hvis vi er taperne i konkurransen om Gud etter at vi dør, vil vi oppleve helvete igjen - og denne gangen i all evighet.

Gud skapte faktisk døden fordi våre forfedre foretok de gale valgene. Adam og Eva hadde fått et evig liv i Edens hage. Men så spiste Eva av kunnskapens tre, og hun og Adam ble drevet ut av hagen av en vrede Gud. Gud dømte dem, og alle deres etterkommere for alltid, til døden som den første straff. Således ville det legemlige liv bli begrenset, og det skulle ikke lenger vare for alltid, og det samme skulle gjelde for tingene i livet.

Men vil Gud gi oss tilbake vårt evige liv hvis vi aldri mer bryter hans regler. Guds kjærlighet er betingelsesløs, det er bare Guds belønninger som ikke er det. Gud elsker oss selv om han straffer oss med evig fortapelse. Det gjør ham mer vondt enn oss, fordi han opp riktig ønsker at vi skal vende hjem, men han kan ikke gjøre noe med det hvis vi oppfører oss dårlig. Valget er vårt.

Løsningen er derfor å oppføre seg pent. Vi er nødt til å leve et bra liv. Det må vi strebe etter. For å kunne gjøre det må vi vite hva Gud ønsker og ikke ønsker av oss. Vi kan ikke behage Gud, og vi kan ikke unngå å krenke ham, hvis vi ikke kjenner rett fra galt. Så vi må være innforstått med sannheten om dette.

Sannheten er enkel å forstå og lett å tilegne seg. Alt vi har å gjøre, er å lytte til profetene, vismennene og kilden til og grunnleggerne av vår religion. Hvis det foreligger mer enn en religion, og det derved finnes mer enn en kilde og grunnlegger, må vi passe på at vi velger den rette. Velger vi galt, kan det resultere i at vi ender som tapere.

Velger vi den rette, gjør det oss overlegne, vi er bedre enn våre likemenn, fordi vi har sannheten på vår side. Det å være 'bedre' gir oss en mulighet til å vinne premiene i konkurransen uten egentlig å kjempe om dem. Vi kan utrope oss selv som vinnere før konkurransen starter. Det er ut fra denne bevisstheten at vi gir oss selv alle fordelene, og skaper våre 'leveregler' på en måte som gjør at enkelte andre finner det bortimot umulig å vinne de virkelig store premiene.

Dette gjør vi ikke av ondskap, men rett og slett for å forsikre oss om at seieren er vår - og det rettelig, fordi det er vår religion, vår nasjonalitet, vår rase, vårt kjønn og vår politiske overbevisning som gjør oss til vinnere.

Fordi vi er de seirende, har vi rett til å true andre, til å kjempe mot dem, og til og med drepe dem om nødvendig.

Det er mulig at vi kan leve på en annen måte, en måte Gud kanskje har utsett for oss, overensstemmende med en annen og større sannhet, men hvis noe slikt finnes, så har vi ingen kunnskap om den.

Ja, det er ikke engang klart om det i det hele tatt er forventet av oss at vi skal vite om noe slikt. Det er mulig at det ikke engang er forventet av oss at vi skal tenke i slike baner - å prøve å forstå og kjenne Gud. Bare det å prøve er altfor dristig, og gir man uttrykk for at man gjør det, så grenser det til blasfemi.

Gud er den uvitende som vet, den urørlige som beveger seg, den store som ingen noensinne har sett. Derfor kan vi ikke kjenne den sannheten som det kreves av oss at vi skal kjenne for at vi skal kunne oppfylle de betingelsene som det kreves av oss at vi skal oppfylle for at vi skal kunne unngå den fordømmelsen som vi søker å unngå for å oppnå det evige livet vi hadde før alt dette begynte.

Vår uvitenhet er et beklagelig faktum, men den trenger ikke å by på noe problem. Alt vi trenger å gjøre, er å ta for oss det vi tror vi vet, og gå videre i henhold til det. Dette har vi alle forsøkt, hver enkelt i forhold til sin tro, og derved har vi selv skapt det livet vi nå lever, og den jordiske virkeligheten vi skaper."

Det er slik de fleste mennesker har gjort det. Det finnes små variasjoner, men stort sett er det slik dere lever livet, rettferdiggjør valgene deres, og gir en fornuftsmessig forklaring på hva som måtte bli resultatet.

Det er noen som ikke aksepterer dette, men alle aksepterer noe av det. Og dere aksepterer disse utsagnene som deler av en praktisk virkelighet, ikke fordi de reflekterer en indre visdom, men fordi noen andre har fortalt dere at de er sanne.

Dere er til en viss grad blitt tvunget til å tro på dem. Det er det man kaller å late som.

Men nå er det på tide å slutte å late somt og bevege seg i retning av det virkelige. Dette kommer ikke til å bli lett, for den best tenkelige virkeligheten er svært forskjellig fra det mange mennesker anser som virkelig. Dere vil bokstavelig talt bli nødt til å være "i denne verden, men ikke av den."

Og hva er hensikten med det hvis dere har et godt liv? Ingenting. Det vil ikke være noen hensikt. Hvis dere er fornøyd med det livet dere lever og verden slik den er, vil det ikke være noen grunn til at dere skal endre virkeligheten og slutte med å late som.

Dette budskapet er rettet mot dem som ikke er fornøyd med verden slik den er.

Vi skal nå ta for oss de ti illusjonene én for én. Dere vil oppdage hvordan hver enkelt illusjon har fått dere til å skape et liv på jordkloden slik dere nå lever det.

Dere vil legge merke til at hver enkelt illusjon bygger på den foregående. Mange av dem likner i stor grad på hverandre. Det er fordi de er like. Alle illusjonene er simpelthen varianter av den første illusjonen. De er mer eller mindre videreføringer av den opprinnelige fortegningen.

Dere vil også legge merke til at hver nye illusjon oppsto for å flikke på en feil ved den foregående illusjonen. Da dere til slutt ble lei av å flikke på feilene, avgjorde dere rett og slett at dere ikke ville forstå noe av dette. Derved oppsto den siste og fremste illusjonen: Det finnes uvitenhet.

Dette ga dere en mulighet til å trekke på skuldrene og la være å prøve å løse mysteriet.

Men en bevissthet under utvikling ville ikke finne seg i et slikt tilbaketog særlig lenge. Bare i løpet av et par årtusen - i sannhet en meget kort tid i universets historie, er dere kommet frem til det punktet der uvitenhet ikke lenger fremstår som noen velsignelse.

Dere er i ferd med å krabbe ut av en primitiv kultur. Dere er i ferd med å gjøre et kvantesprang i måten å forstå ting på. Dere er i ferd med å gjennomskue&ldots; DE TI ILLUSJONENE.

DEL 1

Menneskenes ti illusjoner

1. Behovets illusjon

Den første illusjonen lyder:

DET FINNES BEHOV

Dette er ikke bare den første illusjonen, men også den mest omfattende. Alle de andre illusjonene har sitt utgangspunkt i denne.

Alt det dere nå erfarer i livet, alt dere føler fra det ene øyeblikket til det andre, har sine røtter i denne forestillingen, og hva dere tenker om den.

Behov er noe ikke-eksisterende i universet. Man har bare behov for noe når man vil oppnå et spesielt resultat. Universet har ikke behov for å oppnå spesielle resultater. Universet er resultatet.

Det finnes heller ikke behov i Guds bevissthet. Gud ville bare trenge noe hvis Gud ønsket et spesielt resultat. Gud ønsker ikke noe spesielt resultat. Gud er den som frembringer alle resultater.

Hvis Gud trengte noe for å frembringe et resultat, hvor ville Gud få det fra? Det er intet som eksisterer utenfor Gud. Gud er alt som er, alt som var, og alt som noen gang kommer til bli. Det er intet som ikke er Gud.

Dere bør helst få med dere dette hvis dere bruker ordet "liv" som erstatning for ordet "Gud". De to ordene kan brukes om hverandre, så dere vil ikke endre betydningen av ordet; dere vil bare øke deres egen forståelse.

Det er ikke noe som er, som ikke er liv. Hvis livet trengte noe for å frembringe et resultat, hvor ville livet få det fra? Det er intet som eksisterer utenfor livet. Livet er alt som er. Alt som var, og alt som noen gang kommer til å bli.

Gud trenger ikke at noe skal skje uten det som skjer.

Livet trenger ikke at noe skal skje uten det som skjer.

Universet trenger ikke at noe skal skje uten det som skjer. Dette er tingenes natur. Det er slik det er, ikke slik dere har forestilt dere det.

I fantasien har dere skapt forestillingen om behov ut fra den erfaringen dere har om at dere trenger visse ting for å overleve. Men hva om dere ikke brydde dere om hvorvidt dere levde eller var døde? Hva ville dere trenge da?

Ingenting i det hele tatt.

Og hva om det var umulig for dere ikke å leve? Hva ville dere trenge da?

Ingenting i det hele tatt.

Heri ligger sannheten om menneskene: Det er umulig for dere ikke å overleve. Dere kan ikke unngå leve. Det er ikke et spørsmål om hvorvidt dere kommer til å leve men hvordan. Det vil si hvilken form vil dere anta? Hva vil dere oppleve?

Nå skal dere høre: Dere trenger intet for å overleve. Det er garantert at dere vil overleve. jeg ga dere evig liv, og jeg har aldri tatt det fra dere.

Når dere hører dette, sier dere kanskje: Ja vel, å overleve er en ting, men lykke er noe annet. Dere forestiller dere kanskje at dere trenger noe for å overleve på en lykkelig måte - at dere bare kan være lykkelige under visse betingelser. Det er ikke sant, men dere har trodd det har vært slik. Og fordi tro frembringer opplevelse, har dere opplevd det på denne måten, og således har dere også trodd at Gud må oppleve livet slik. Men dette gjelder ikke mer for Gud enn for dere. Den eneste forskjellen er at Gud vet dette.

Når dere vet dette, vil dere være som Gud. Da har dere mestret livet, og hele virkeligheten vil endres.

Her er en stor hemmelighet: Lykke blir ikke skapt som et resultat av visse betingelser. Det er lykken som skaper visse betingelser.

Dette utsagnet er så viktig at det bør gjentas.

Lykke blir ikke skapt som et resultat av visse betingelser. Det er lykke som skaper visse betingelser.

Medfølelse blir ikke skapt som et resultat av visse betingelser. Det er medfølelse som skaper visse betingelser.

Overflod blir ikke skapt som et resultat av visse betingelser.

Det er overflod som skaper visse betingelser.

Dere kan ta for dere en hvilken som helst værenstilstand dere kan forestille dere. Det vil alltid holde stikk at væren går foran en erfaring, og at den frembringer den.

Fordi dere ikke har skjønnt dette, har dere forestilt dere at det må skje visse ting for at dere skal bli lykkelige - og dere forestiller dere også en Gud som det samme gjelder for.

Men hvis Gud er den første årsak, hva kan da skje som ikke Gud forårsaket fra begynnelsen av? Og hvis Gud er allmektig, hva kan da skje som ikke Gud vil skal skje?

Er det mulig at noe kan skje som Gud ikke kan stoppe? Og hvis Gud velger å ikke stoppe det, er ikke da det som skjer, i seg selv noe Gud velger?

Selvfølgelig er det det.

Men hvorfor skulle Gud velge at noe skulle skje som ville gjøre Gud ulykkelig? Svaret på det er et svar dere ikke vil godta.

Intet gjør Gud ulykkelig.

Men dere kan ikke tro på dette fordi dere da ville måtte tro på en Gud som ikke har behov og som ikke fordømmer, og dere kan ikke forestille dere en slik Gud. Grunnen til at dere ikke kan forestille dere en slik Gud, er at dere ikke kan forestille dere et slikt menneske. Dere tror ikke at dere kan leve slik - og dere kan ikke forestille dere en Gud som er større enn dere.

Når dere kommer så langt at dere forstår at dere kan leve slik, da vil dere vite alt som er å vite om Gud.

Da vil dere vite at dere hadde rett i noe. Gud er ikke større enn dere. Hvordan kan Gud være det? For Gud er det dere er, og dere er det Gud er. Men dere er større enn dere tror dere er.

Mestrene vet dette. Det går mestere rundt på kloden i dette øyeblikk og vet dette. Disse mestrene kommer fra mange tradisjoner, religioner og kulturer, men likevel har de en ting til felles.

Intet kan gjøre mestere ulykkelige.

Da menneskehetens primitive kultur ennå var ung, lå den kontrollen mestrene har utenfor menneskenes rekkevidde. Menneskenes eneste ønske var å slippe å være ulykkelige, eller å unngå smerte. Bevissthetsnivået deres var for begrenset til at de kunne forstå at smerte ikke nødvendigvis ville gjøre dem ulykkelige, og derfor bygde de opp en livsstrategi omkring det som senere ble kjent som nytelsesprinsippet. Det beveget seg mot det som brakte nytelse, og fjernet seg fra det som fratok dem nytelse (eller forårsaket smerte).

På den måten ble den første illusjonen, forestillingen om at det finnes behov, født. Noe som kan kalles den første feilen.

Det finnes ikke behov. Det er det rene oppspinn. I virkeligheten trenger dere ingenting for å bli lykkelige. Lykke er en bevissthetstilstand.

Dette skjønnte ikke de første menneskene. Og fordi de følte at de trengte visse ting for å bli lykkelige, gikk de ut fra at det samme måtte gjelde for alt liv. Innbefattet i den forestillingen var den delen av livet som de etter hvert anså som en stor kraft - en kraft som de følgende

generasjoner har forestilt seg som et levende vesen under forskjellige navn, blant annet som Allah, Jahve, Jehova og Gud.

Det falt ikke de tidlige menneskene vanskelig å forestille seg en kraft som var større enn dem selv. Ja, det var faktisk nødvendig med en slik kraft. Man trengte en forklaring på de tingene som skjedde som lå fullstendig utenfor deres kontroll.

Feilen lå ikke i at de antok at det fantes en ting som Gud (den forente kraften og den forente energien av alt som er), men i at de gikk ut fra at denne totale kraften og fullstendige energien hadde visse behov; at Gud på en eller annen måte var avhengig av noe eller noen for å være lykkelig eller tilfreds, for å være fullstendig eller fullbyrdet.

Det var som å si at det helhetlige ikke var helt, at det trengtes noe for å gjøre det helt. Det var en slags selvmotsigelse - men det innså de ikke. Og det er mange som fremdeles ikke innser dette.

Ut fra denne frembringelsen av en avhengig Gud skapte folk en kulturell historie der Gud ble tildelt en dagsorden. Det vil med andre ord si at det er visse ting Gud trenger og ønsker skal skje, og at det er bestemte måter disse tingene må skje på for at Gud skal bli tilfreds.

Menneskene har omskapt denne kulturelle historien til en myte som har utkrystallisert seg i følgende: Skje din vilje.

Deres forestilling om at jeg hadde en vilje, tvang dere til å prøve å finne ut hva min vilje var. Disse forsøkene gjorde det ganske raskt klart at det ikke fantes noen universell enighet på dette punktet. Og hvis ikke alle visste, eller ble enige om, hva Guds vilje var, så kunne jo ikke alle oppfylle Guds vilje.

De gløggeste av dere brukte denne logikken for å forklare hvordan det kunne ha seg at enkeltes liv syntes å fungere bedre enn andres. Men så dukket et nytt spørsmål opp: Hvordan kunne det være mulig at Guds vilje ikke ble oppfylt hvis Gud var Gud?

Det var helt opplagt en svakhet i den første illusjonen. Den skulle ha avslørt at forestillingen om behov var gal. Men på et meget dypt plan skjønnte menneskene at de ikke kunne oppgi denne illusjonen, ellers ville noe meget vesentlig bli borte.

De hadde rett. Men de gjorde en feil. I stedet for å se illusjonen som en illusjon, og bruke den i den hensikt den var tenkt for, mente de at de måtte rette opp denne feilen.

Og det var ved å prøve å rette opp denne feilen i den første illusjonen at den andre illusjonen ble skapt.